

REDACCIO:

Josep PALLACH
32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO:

Antoni IBORRA
13, rue Bassano, Paris (16°)

C. Ch. Postaux 4163-90 — PARIS Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscripció l'any: 250 francs.

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

LLETRA
de
CATALUNYA

QUE VOL LE GENERAL FRANCO?

- ★ Dissimular la crisi econòmica i el buit polític del règim.
- ★ Satisfere l'imperialisme de l'Exèrcit i de la Falange.
- ★ Compensar la venda de les bases americanes.

GIBRALTAR I EL MAROC, ELEMENTS D'UN "CHANTAGE" INTERNACIONAL

Barcelona, març. — Les aigües han tornat al seu llit esperant la visita de la reina anglesa a Gibraltar, i els crits de les manifestacions del S. E. U., violentment reprimides per la policia, s'han esvaït. Què resta d'aquesta història? El fracàs de la maniobra falangista que volia provocar «moviments de masses» a l'estil dels del nazisme i que no ha estat capaç ni de fer això. El balanç és tan negatiu que la Falange ha perdut en l'aventura les darreres possibilitats d'influència l'únic sector social que més o menys tocava: alguns nuclis estudiantils castellans que, davant els horitzons closos, s'apassionaven a voltes per consignes nacionalistes. Els cops d'estaca de la policia i el silenci dels diaris i de la ràdio els han obert els ulls. La joventut estudiantil madrilenya s'ha sentit carn de canó d'una maniobra repugnant. Un dia o altre es veuran les conseqüències d'aquest darrer fracàs dels feixistes.

Tetuan no és Gibraltar. — L'afer de Tetuan és diferent. I, contra l'opinió d'alguns, la Falange no hi ha intervingut per a res. La qüestió és més seriosa i ha estat cuinada en les altes esferes del franquisme, en aquest sistema complex d'interessos polítics i personals d'un exercit pretorià que després d'haver

arruïnat el país i d'haver-lo compromès amb un Pacte vergonyós, creu que ja ha arribat el moment de llençar-se a una aventura. L'afer del Marroc afalaga els tradicionals instints de «juerga» dels militars espanyols i aquest vague imperialisme que es conforma guanyant guerres civils contra els «paisanos», somniant en els temps de Carles V i pidolant els vots dels feudals àrabs i dels dictadors sud-americans. El primer cop no ha sortit prou bé. Però tot fa preveure que continuarà.

L'odi contra França. — L'actitud dels francesos reaccionant contra el «chantage» de Garcia Valiño (el general Franco consultà el govern francès quan ell utilitzà el Marroc espanyol com a punt bàsic de la sublevació, i quan ocupà covardament la vila de Tanger?), ha sorprès als franquistes, que odien França i que creuen de debò que el país veí és una «democràcia podrida» incapaç de defensar-se. Fer-la servir de cap de turc per a redorar el prestigi malparat: heus ací un objectiu. Val a dir que les successives concessions d'aquests darrers temps havien fet créixer les galles dels militars, segons la psicologia coneguda de les dictadures. Es per això que els veritables amics de la democràcia francesa

hem seguit amb ironia la reacció de la premsa i de la ràdio veïnes, que ara descobreix una veritat que ja fa temps que proclamem i que el difunt Alfons XIII digué amb el seu verb pintoresc: «Francòfils només ho som la canalla i jo». Alfons XIII desaparegut, només resta la canalla. Comprendran de nou massa tard això tan clar els nostres amics i les democràcies europees?

Els americans s'espanten. — L'altra impressió que podem donar sobre un afer que portarà cua és que els americans s'han alarmat. Un xic tard s'adonen que s'han ficat a un vesper i que no és impossible que rebin fiblades. La Ràdio estrangera ens ha informat de la reacció de la premsa americana que tradueix bé els comentaris dels cercles que hem pogut tocar: esverament davant d'uns conflictes que els minúsculs cervells dels senadors i dels generals dels Estats Units no havien previst. Les armes comencen a arribar i l'espirit «conquistador» es desvetlla. És difícil que aquestes armes serveixin per a deturar els russos. El que és evident és que suscitaran més d'un conflicte com aquest del Marroc espanyol, gleva trista i nua, on regna la misèria, la tuberculosi i aquesta mena de paternalisme pintoresc dels sergents que tracten de «muchacho» als moros notables i bufetegen els reclutes espanyols.

La crisi continua. — Aquesta és la conclusió. Naturalment ací la gent viu lluny d'aquests problemes internacionals. La feixuga realitat de cada dia, cada dia més aclaparadora, és el que atreu l'atenció: les noves restriccions elèctriques, la misèria de milers de famílies que viuen a les barraques, els salaris que continuen insuficients malgrat la darrera puja, les 14 hores d'esforç necessari per a nodrir els fills. La crisi del comerç que ateny proporcions insospitades, sobretot a la industria tèxtil. L'encariment inexorable de la vida la qual cosa fa impensable una represa dels afers, puix, encara que no ho sembli, es tracta d'una crisi de «sobre-producció», és a dir de conseqüència de la gairebé desaparició del poder de compra... I aquest terrible buit polític d'un règim condemnat que reposa damunt la vida d'un sol home, responsable de tant de crims i de malvestats, que la seva desaparició riscava d'obrir un abim d'odis i de misèria i plantejarà la crisi més greu que ha conegut el nostre país des de fa molts anys.

HEUS ACI EL QUE DEURIA PREOCUPAR A FRANCO!

El quadre següent representa les hores qu'un obrer necessita per a poder comprar a cada país divers articles:

	U.S.A.	Anglat.	França	Itàlia	Espanya
Pa (kgr.)	0,12	0,22	0,18	0,41	1,99
Llet	0,08	0,14	0,14	0,27	0,44
Ous (12)	0,24	0,04	2,00	2,28	4,05
Patates (kgr.)	0,5	0,06	0,08	0,16	0,22
Carn	1,05	1,46	4,40	6,45	7,36
Porc	0,54	1,39	3,44	5,38	6,02
Moltó	1,02	1,38	4,30	5,38	5,04
Sucre	0,08	0,20	0,46	1,27	2,19
Greix	0,26	0,47	2,10	2,38	3,06
Vestit	25,30	61,02	140,00	169,00	190,16
Sabates	6,0	13,02	21,46	36,37	36,59
Diaris	0,01	0,02	0,05	0,08	0,08
Tabac	0,07	0,57	0,29	0,54	0,22
Total	36,51	83,46	181,45	232,49	258,52

El règim franquista, després de quinze anys de govern, ha fet d'Espanya el país més pobre d'Europa, i del treballador l'home més explotat.

Les moixigangues de Gibraltar i del Marroc no faran oblidar aquesta realitat! Els assalariats reclamen un nivell de vida decent!

MOROS I CRISTIANS

De les moixigangues estudiantils, organitzades per la Falange i portades a l'extrem de topar amb la policia, no en resta res més que un estudiant mort i uns quants ferits que han après un esport diferent del de cridar FRANCO, FRANCO, FRANCO. L'Imperi britànic no s'ha esfondrat, la França no capitula, i el CAUDILLO, murri com un venedor de cacauets, ha fet passar uns quants grams de mercaderia averiada.

Ja fa més de cinquanta anys que l'eminent publicista espanyol Luis Morte publicava el seu gran llibre «La moral de la derrota». La posterma del Marroc era un cranc que devorava el que hi havia de viu a la carcassa espanyola i tothom sabia que les campanyes africanes tenien per únic objectiu ascendir de grau i deixar robar els militars a costa dels fills de cada casa, sense una excusa d'ordre «nacional», de prestigi, de civilització, d'economia, i ni tan sols d'aventura. Tot, baix i prosaic com joc de gangsters que venen armament a l'enemic. L'any 1909 les mares s'ajei a les vies del tren per a evitar que s'emportessin llurs fills a l'escorxador i Catalunya va aixecar-se en aquella famosa SETMANA TRAGICA, protesta popular, espontània i vilir.

L'any 1954 la tragèdia del Marroc ofereix encara l'espectacle grotesc de veure Franco en escena com «protector» dels musulmans vexats per la deposició del soldà Sidi Mahomet ben Yusef. Franco ha mobilitzat els rifenys africans, com mobilitza els rifenys falangistes, a raó de tant per cap, despeses pagades i unes calces i una camisa. La misèria peninsular i l'africana, fraternalment unides, fan miracles de lleialtat, de disciplina i de coratge. I així el ninotet de molles, que pot vantarse d'ésser el que ha mort més moros i més cristians en el curs de la Història, ha sortit pels diaris i, com un gnom de llegenda, hom ha cuitat a endevinar què pressagiaven els seus gestes per a la pau del món.

Total res. Com que França no s'ha immutat, Franco decreta el silenci, la prudència i el retorn a la beatitud penitenciària. Ja s'ha parlat d'Espanya durant quinze dies, ja hi haurà idiotes britànics i francesos que faran remarcar el comportament comedit del «Caudillo», i ja les armes americanes comencen a arribar a la península i ja els militars pensen com ho faran per a vendre-les als moros. Llàstima que Abd-el-Krim no tingui un successor car, amb armes americanes o sense, no trigaria Franco a demanar ajut a França abans que els moros no li fessin evacuar altre cop la zona del «Imperi».

Nosaltres no podem defensar cap colonialisme, però comparar el protectorat francès del Marroc amb el protectorat espanyol és com comparar el sol amb la lluna. Tots els colonialismes violents són condemnables, però l'espanyol en totes les èpoques i més particularment amb el bandolerisme actual, és un contrasentit, una monstruositat, que hom no sabia com descriure-la. La misèria i el despotisme han corromput els moros fins al moll de l'os, però quan topen amb militars espanyols encara s'han de tapar els narius. Tot plegat, degradació de mercat humà, fetor de leprosia i desolació del desert intern, més trist que l'exterior. Damunt d'aquell pedregolar rifeny, de l'erm i l'eixorquia de les terres damnades, l'espanyol, afamat, esmaperdut, portador del missatge diví i del catolicisme integral, mostra el seu esquet de «perro sin huella ni olfato», com diria Machado, i pensa que tot el món és aspre i esgotat i que Franco és un bolet en el paisatge lunar, tan únic, tan sol, que moros i cristians han de creure en el miracle, i admetre, com diuen les monedes, que és POR LA GRACIA DE DIOS.

M. SERRA I MORET

LA «JUSTICIA» DEL GENERAL FRANCO CONTINUA GUARDANT A LA PRESO, SENSE PROCES, ELS DETINGUTS DEL FEBRER 1953!

Aquests dies ha tingut lloc a Madrid l'inic procés contra els socialistes i ugetistes espanyols que foren detinguts durant l'onada de repressió de primers de l'any passat, i que culminà en la mort («misteriosa») de Centeno als locals de la «Seguridad» a Madrid.

Dies abans un procés igualment vergonyós havia condemnat a diversos militants cenetistes i a un coronel monàrquic acusat de conspirar contra el general Franco i el seu règim feixista.

Bon nombre de militants obrers detinguts a Barcelona durant aquelles tràgiques jornades continuen encara a la Model. Segons sembla, la «justicia» militar no ha tingut temps encara de cloure el sumari. Un any després del seu empronament els nostres companys continuen encara reclamant la llibertat provisional, o el pas a la jurisdicció civil, o almenys que es vegi el procés i que el règim expliqui les seves acusacions.

El Moviment Socialista de Catalunya ha adreçat una nova protesta als organismes internacionals. Tots els nostres militants, tots els catalans deuen contribuir a les llistes de subscripció que continuen obertes a favor de les víctimes d'aquesta indecent tirania que es proclama «defensora dels musulmans», bo i empronant els catalans, els bascs i tots els espanyols que gosen escupir-li els crims al rostre!

SUSCRIPCIO PRO-PRESOS

Llista nº 412 — M. Panes, Orleans, 2.000; Francisc Teixido, Les Nevers, 250; Joan Solé, Paris, 1.875.

Llista nº 425, Toulouse. — Bueso, 100; Carmelo B., 500; Miquel M., 500; Emili, B., 500; Sebastian B., 1.000.

Llista nº 432. — Amics de Venezuela, 6.900.

ADMINISTRACIO

Acusem rebut de les següents quantitats: F. G. de Mirabel aux B., 300; F. T. de les Nevers, 250; M. G. de Lorient, 1.000; Seccio de Toulouse, 3.410; Seccio de Toulouse, 260; J. S. de Paris, 1.200.

DEBAT AL PARLAMENT FRANCES

Artur CONTE, diputat socialista del Rosselló denuncia la persecució contra Catalunya

La interpel·lació que, en nom del Grup Socialiste al Parlament francès ha reclamat Artur Conte ha estat finalment acordada.

El diputat socialista pronuncià un important discurs «denunciant aquest grupat d'aventurers, que encanits pel pacte amb els americans i per la benedicció del Sant Pare, mantenen el poble en la més vergonyosa ignorància, amb milers de captaires i d'infants sense escola, exposant als ulls dels turistes les pròpies misèries».

«No hem de rebre cap llicó—digué el diputat socialista català—d'aquests que han esclavitzat l'ànima dels bascs

i que persegueixen el dret, la llengua, i el pensament dels catalans prestigiats per homes universalment respectats com Batista i Roca, Josep Carner, Nicolau d'Olwer, Rafael Paxot, Pi i Sunyer, Serra i Moret i aquest mestre dels mestres, que és l'exemple de la joventut europea, Pau Casals...»

«Els homes que mantenen a la presó a Manuel Robles Aranguiz, líder dels sindicats catòlics bascs, que empresonaren abans del Congrés Eucarístic a Manuel Coll Alentorn, que mantenen detinguts a Ramon Porqueras i als seus companys, culpables solament d'estimar la llibertat, acuí han de callar en lloc d'insultar la França».

Conte acabà el seu magnífic parlament assegurant que, malgrat les apariències, el franquisme «resta constantment amenaçat de l'interior i que és per dissimular la crisi permanent del règim, que ara cerca diversions en el pla internacional». «Hi ha dues Espanyes: la falsa Espanya que det sta la democràcia i trepitja els drets de l'home, tot el que enorgulleix justament a França, i hi ha l'altra Espanya, l'Espanya d'un proletariat que resisteix, l'Espanya dels intel·lectuals i dels demòcrates que acuí no pot parlar, que és la nostra amiga, i que un dia participarà amb nosaltres en la construcció d'Europa i en el millorament de la condició humana».

El Moviment Socialista de Catalunya, que ha tingut sovint procés de l'amistat d'Artur Conte, felicita acuí, en nom dels catalans, el diputat del Rosselló.

CARNET POLITIC

* El resultat de la Conferència dels 4 a Berlín ha estat decidir la convocatòria d'una nova reunió a Ginebra a la qual prendrà part la Xina de Mao-Tse-Toung. Malgrat la resistència de certs medis republicans dels Estats Units (directament finançats sovint pels diners de Txang-Kai-Xec, com passa amb Franco) és possible que lentament pugui preveure's un arranjanent de les qüestions asiàtiques. La Conferència de Ginebra podria ésser un primer pas, que resoliria les qüestions pendents a la guerra de Corea, i que permetria cercar sortida a la guerra d'Indoxina.

* L'altra aspect important de la Conferència de Berlín és el desenvolupament de les negociacions atòmiques entre russos i americans. Aquestes negociacions, secretes per ara, semblen haver progressat i així el clima general de la reunió ha estat molt més cordial que no esperaven els franquistes.

* Els intercanvis comercials Est-Oest han avançat també. Les nacions europees es preocupen seriosament de les possibilitats d'obertura dels mercats orientals, sobretot donada l'actitud dels industrials americans que continuen fixant drets de duana prohibitius a les importacions europees, la qual cosa va creant greus problemes econòmics a Anglaterra, a França i... ben aviat a Alemanya. Després de l'armistici a Corea alguns economistes de prestigi internacional, com l'australià Colin Clark, ha fet remarcar els perills evidents d'una baixa de la producció i d'una crisi econòmica als U.S.A. La conseqüència seria desastrosa pels països europeus estretament lligats a l'economia americana. I és per això que les possibilitats d'emancipació econòmica són apreciades pels industrials anglesos i francesos.

* L'aspect negatiu de la Conferència, és Alemanya. Fa remarcar Bevan en un article de comentari, que la culpa recau igualment damunt de Molotof que ha refusat acceptar eleccions lliures a la zona Est, i damunt dels occidentals que donen l'impressió de voler simplement incorporar a la dita zona a la política de rearmament que pensen emprendre a la zona Oest.

* El Partit Socialista Alemany, que no pot ésser acusat per ringü de filo-comunista (són els seus militants clandestins els que mantenen l'oposició a la dictadura dels titelles del partit socialista «unificat»), reclama eleccions lliures a la zona Est i afirma la necessitat de sacrificar el rearmament, tant apreciat per Adenauer i els barons de la Rhur, al fet bàsic de la unitat alemanya. Mantenir Alemanya desarmada seria impossible a la llarga, a menys naturalment que les grans puixances es decidissin també a aquest esforç simultani de desarmament controlat que el socialisme ha reclamat sempre, i que és el que finalment pot assegurar la pau.

* La Comissió Econòmica de les Nacions Unides publica en el seu Butlletí un important report sobre l'estructura i les perspectives de l'economia xinesa. Els quatre punts més importants de la revolució són descrits així: La reforma agrària, que el 1952 havia ja interessat el 90% de la població; les terres distribuïdes representaven 470.000 km², és a dir la meitat de les terres cultivables de Xina.

Les formes d'explotació de la terra,

que cerquen compensar l'extrema divisió i dispersió de la propietat. Però les cooperatives de producció i les col·lectivats de treball agrícola són encara poc desenvolupades.

La nacionalització de la vida econòmica que comprèn sobretot: 90% del comerç exterior, 80% de la indústria pesada, 50% del comerç en gros, 40% de l'indústria lleugera, 30% del comerç de detall.

El desenvolupament de les cooperatives de distribució i de consum: l'any 1950 hi havia més de 36.000 cooperatives amb més de 106 milions d'adherents.

* La mort del general Millan Astray ha donat ocasió a Aparicio, director general de premsa, de publicar un article al «Español» insultant a Unamuno. Segons Aparicio el creador d'un «estil espanyol davant la vida i la mort» fou Millan Astray i no Unamuno, que només fou un «agitador».

Aparicio es mostra orgullós que Millan Astray cridés als periodistes (Giménez-Caballero, Victor de la Serna, etc) amb un xiulet, com els gossos. A Aparicio, Millan Astray el cridava amb tres cops de xiulet. I Aparicio arribava i es quadrava. No diu si remenava la cua.

* Fa unes setmanes que Jaume Vicens i Vives, professor d'Història a Barcelona, publicà un interessant article a «Destino» sobre l'evolució del proteccionisme català. El proteccionisme —diu— marca una desagradable tendència a aixoplugar-se darrera el règim de «cupos», sense una voluntat de servei al país. Recomanava com a solució impulsar la reforma agrària. I senyala que «no és impossible que durant els pròxims anys saltin a trossos els mercats nacionals».

Cblida que la crisi actual de l'indústria tèxtil és la conseqüència de la covardia històrica de la burgesia catalana, aliada políticament a les forces més reaccionàries d'Espanya, dreçades contra la República entre altres coses, precisament perquè la República volia fer la reforma agrària.

* La premsa estrangera ha publicat la notícia de la visita del general Plocher, comandant de la Legió Condor durant la guerra civil, a una base americana d'aviació, a Baviera. El mariscal Kesselring, ben conegut també, acompanyava el general que comandà la destrucció de Guernika, prelude a la de Londres. Els oficials alemanys estudiaren els aparells. El coronel americà de la base digué «que la visita no tenia caràcter polític».

* Els comentaris sobre la «nova» política reaccionària que domina al Vaticà han pres un caràcter netament polèmic després de la definitiva condemna dels capellans-obrers i de la depuració brutal, acompanyada de sancions, contra tres Provincials francesos i diferents escriptors de l'ordre dels Dominics. Aquest ordre a França representa l'esperit modern i és per això que, vingut directament de Roma el general dels Dominics (un espanyol) ha pres mesures draconianes que confirmen la impressió general de després de la signatura del Concordat amb Franco.

* La revista «Ecclesia», òrgan espanyol d'Acció Catòlica, analitza els defectes del catolicisme espanyol i diu el perill de fer cas «de fets purament quantitius» i «de manifestacions superfi-

cial de religiositat, en consonància amb l'ambient oficial».

Els assessors eclesiàstics dels sindicats falangistes afirmen que la culpa de la manca de fe religiosa dels obrers és «del marxisme»: «la gran majoria dels treballadors no ha evolucionat com desitjàvem» reconeix «Ecclesia».

En comptes de donar la culpa a Marx o a Engels, valdria més que «Ecclesia» medités els mots de l'Evangeli: «pels fruits els coneixerem».

Es pels fruits que els obrers espanyols han après a conèixer l'Església espanyola, aliada dels generals sublevats, dels falangistes i dels capitalistes.

* Maximiano Garcia Venero, autor d'una vida de Cambó i d'altres llibres sobre qüestions catalanes, diu en un article que Machado morí «en un infame campo de concentració guardado por brutales senegaleses». Es fals. Machado, expulsat del seu país pels feixistes, fou recollit per la senyora Quintana, catalana del Rosselló i morí a casa d'aquesta senyora, a Colliure, on continua enterrat. Els remordiments dels franquistes sempre són un xic tardans i cerquen excuses.

* El general Sánchez, capità general de Catalunya, ha estat nomenat «excusativo honorario». Confessem que no sabem què vol dir. Esperem per un dia proper el nomenament de «caídos honorarios».

* La Internacional Socialista, en la seva reunió de Brusel·les, ha acordat renovar la seva hostilitat al règim del general Franco i a les dictadures de l'Est. «Una pau durable només s'aconseguirà restablint les llibertats democràtiques a l'interior d'aquests països».

La Internacional ha recomanat —amb el vot en contra se la delegació del Partit Socialista Alemany— que «els Partits Socialistes examinin les condicions d'una participació de llurs països respectius a la Comunitat Europea de Defensa, que constitueix un mitjà d'assegurar la seguretat d'Europa». Reclama però «que les Comunitats Europees deuen ésser sotmeses a un control democràtic, i que cal associar-hi les nacions democràtiques que actualment en resten al marge».

Finalment, la resolució demana un «reglament general dels afers asiàtics, que compregui l'admissió del govern xinès de Pekin a les Nacions Unides».

* Dies obans havia tingut lloc al Parlament britànic l'important reunió de la minoria treballista en la qual s'havia aprovat únicament per dos vots de majoria —i 50 abstencions— la proposta d'Atlee favorable al rearmament d'Alemanya. Al sector «bevanista» s'uniren aquesta vegada un gran nombre de diputats que segueixen a Dalton en la seva oposició a aquest rearmament en les circumstàncies actuals.

* A la reunió de la S.F.I.O. a Puteaux es discutí igualment aquest problema i s'acordà per la majoria del Consell Nacional, favorable a la C.E.D., obrir un període de discussió i d'informació sobre aquesta qüestió que serà finalment discutida en un Congrés especial del Partit Socialista on es veurà si les condicions que posa el Partit han estat reunides. Aquestes condicions són: la garantia americana; l'associació britànica i el control democràtic de la C.E.D.

L'ACCIO DE CATALUNYA esdevindrà més eficaç?

El President de la Generalitat dóna al senyor Pi i Sunyer l'encàrrec de formar el Consell de Catalunya a l'Exili.

Poques coses ens cal adjuntar a l'extracte que publiquem de la resposta adreçada pel M.S.C. de C. al senyor Carles Pi i Sunyer, el qual ens ha demanat parer respecte a la constitució d'un Consell de Catalunya a l'Exili. Mentre a París continuen unes converses en les quals

Pi i Sunyer accepta i comença les consultes. Resposta del Moviment Socialista de Catalunya.

participen, a títol personal, homes pertanyents a tots els sectors polítics i sindicals de Catalunya, l'encàrrec del President de la Generalitat pot contribuir a clarificar les posicions de cadascú i a bastir els organismes que l'exili català necessita si vol ésser operant.

DECLARACIO DEL COMITE EXECUTIU del MOVIMENT SOCIALISTA de CATALUNYA

El Moviment Socialista de Catalunya ha afirmat al senyor Pi i Sunyer la voluntat de col·laborar a aquesta iniciativa del President de la Generalitat que pot contribuir a fixar les bases d'una represa de l'acció política de Catalunya, avui afeblida per diverses causes.

Creiem necessari que el Consell que es constitueix tingui una posició d'explicita adhesió a les Institucions Catalanes i a les lleis que en regeixen la successió, i que afirmi l'alt valor simbòlic d'aquestes Institucions que han de representar Catalunya fins al dia que el nostre poble pugui expressar lliurement la seva voluntat.

Pensem però que les funcions representatives deuen completar-se amb un organisme de treball i de combat que sigui capaç d'aplegar i refermar les energies catalanes que lluiten contra la dictadura a dintre i a fora del nostre poble. Aquesta acció de guiatge nacional que tant ha mancat fins avui, podria contribuir molt al redreçament polític de Catalunya i donar un gran impuls a la lluita comuna contra el franquisme que hem de menar estretament units als representants dels pobles germans d'Euzkadi i de Galícia, i en col·laboració amb les forces democràtiques i obreres espanyoles.

Estem segurs que és possible bastir avui l'Organisme que sàpiga alhora realitzar les dues tasques essencials del moment: simbolitzar la continuïtat catalana i mobilitzar les noves generacions del nostre poble entorn dels objectius comuns a tots: retrobar les llibertats nacionals i la normalitat d'una vida democràtica que permeti resoldre els múltiples problemes socials que avui té plantejats el nostre poble.

Per aquest esforç, la col·laboració entusiasta del Moviment Socialista de Catalunya no mancarà mai.

París, febrer del 1954.

ACEDO, FILL... ADOPTIU DE BARCELONA

L'Ajuntament governatiu de Barcelona, és a dir els humiliats protegits del senyor Acedo, presidits pel senyor Simarro han fet un gran festival per donar al seu protector el títol de fill adoptiu de Barcelona.

Els castellans diuen (i dient-ho en castellà ho entendre el governador i ho entendran els seus acòlits) que «no ofende quien quiere sino quien puede». Es per això que el gest dels quatre senyors nomenats per Franco no arriba a ésser ofensiu per Barcelona. Arreu del món només els Ajuntaments elegits pel poble s'acorden drets com aquest que han decidit atribuir-se els humiliats protegits de Felipe Acedo, al qual el seu odi contra Catalunya li ha valgut el motiu de «Felipe VI», en recordança del primer Borbó.

L'anti-catalanisme de Felipito és tan virulent com el del duc d'Anjou. El dia que un Ajuntament popular, nascut d'unes eleccions lliures, li retiri el diploma que contra tota llei li han donat els gestors barcelonins, li quedarà el consol d'haver ressuscitat el costum de batejar amb el nom de «càn Felipe» el lloc domèstic que no és decent d'anomenar en conversa social.

Això serà tot el que restarà del pasatge per Barcelona del ridícul virrei que ens ha enviat el «Caudillo por la gracia de Dios».

ES REPARTEIXEN TROSSETS DEL «PENÓN»

La campanya per «reconquistar» Gibraltar ja va donant els seus fruits. El més important, sobretot perquè demostra que el problema espanyol conserva intacte el sentit del humor, és el regalet que han rebut els principals «jercas» falangistes de Madrid, consistent en un granet de sorra i una petita lletra que diu així:

Como eres buen español
y además buen patriota,
se ha repartido el Peñón
y esto es lo que a ti te toca.

Confiem que el senyor Acedo, i els jefes del SEU i de la Falange de Barcelona, que tant d'esforç feren per organitzar l'heroica i fracassada manifestació que anà a reconquerir Gibraltar a la placa Urquinaona, no s'hauran quedat sense el corresponent trosset del Peñón.

Política Internacional

REARMAMENT o allotjaments pels obrers?

La fi de la Conferència de Berlin, malgrat els aspectes positius que s'hi han manifestat després de tants anys de guerra freda i calenta, ha senyalat la represa de les discussions que —sota cobert de la voluntat europeïsta— tendeixen a propiciar el rearmament de l'Alemanya occidental.

En altre lloc d'aquest mateix número es dóna compte dels dramàtics debats que aquesta qüestió suscità al si dels partits socialistes i de la pròpia Internacional. És el privilegi de les organitzacions obreres democràtiques manifestar les discrepàncies, i acatar la llei de la majoria quan la discussió ha acabat. Així ho han fet els parlamentaris del L. P. i ho faran els de la S.F.I.O. Igual que ho feren —en sentit contrari— els diputats socialistes de l'Alemanya occidental votant contra el rearmament preconitzat per Adenauer.

Nosaltres voldríem dir fins a quin punt considerem perillós el rearmament sinó s'obtenen almenys «les condicions mínimes» que senyala la Internacional, i que reflexen en realitat les vacil·lacions i els dubtes dels mateixos que creuen forços seguir una ruta erigida de perills.

La nostra veu té una certa valor d'experiència si es recorda que en realitat Catalunya — i tot Espanya — és víctima d'aquesta política de rearmament, un caient de la qual s'ha manifestat pel pacte dels Estats Units amb Franco, pacte que ha tingut com a conseqüència immediata consolidar el domini de l'Exèrcit i de l'Església sobre el nostre poble, bo i suscitant conflictes exteriors.

A Alemanya, les bases socials i econòmiques no són molt diferents de les que donaren naixença a l'hitlerisme. Els temors del Partit Socialista són doncs justificats. No succeïra de nou que, consolidant les forces capitalistes i militaristes germàniques el rearmament facilitarà una nova explosió nacionalista com la que ja ha destruït dues vegades Europa en 25 anys?

I si se'ns diu que es tracta d'oposar-se al «perill rus», repetirem que, sobretot després de la mort de Stalin i dels progressos atòmics alemanys, no són ni deu ni vint divisions alemanyes les que allunyen aquest perill, sinó altra cosa. Malenkof i els seus semblen decidits a seguir el següent camí: mantenir la dictadura i les conquestes efectuades, refusar la guerra, esperar les contradiccions econòmiques del règim capitalista, desenvolupar l'esforç d'industrialització i la nova política al camp, que ha de tendir a millorar el nivell de vida de les masses soviètiques...

No és secundar la voluntat de domini comunista equivocar-se avui en una opció fonamental. Entre el rearmament o la política de progrés social, que és el que pot fer mal a la dictadura comunista? A l'Europa Occidental, com es convenceran els milions de votants comunistes: donant-los un fusell o construint-los-hi els allotjaments que necessiten.

Plantejar aquesta qüestió és contestar-la. Nosaltres, per la nostra banda, ja hem contestat.

Josep PALLACH.

Le gérant : A. IBORRA

Société Générale d'Impression
Toulouse